

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10Csp/201/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717211468
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2019:5717211468.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu: A. F., H.. X.X.XXXX, C. H. XX, XXX XX, právne zastúpeného JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom P. Mudroňa 1191/5, 010 01, Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému: N. Ú. C., B..K., K. K. Z. H. X, C. - Q., P.: XX XXX XXX, právne zastúpenému Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, 058 01, Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu zamieťa.

II. Žalovaný má proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9.10.2017 sa žalobca proti žalovanému, obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holdig, a.s., so sídlom v Kežmarku, IČO: 35 923 130, domáhal určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2013, ktorý mu žalovaný poskytol ako veriteľ, je bezúročný a bez poplatkov.

2. V žalobe žalobca konštatoval, že je spotrebiteľom a poukázal na ust. Obč. zákonníka a rozsudky tam uvedených súdov Slovenskej republiky, upravujúce spotrebiteľské práva. Uviedol, že na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2013 mu bol poskytnutý úver vo výške 4.000 € s mesačnou splátkou vo výške 124,75 € a ročnou úrokovou sadzbou vo výške 32 %. Zmluva však nemá obligatórne náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný totiž v zmluve neuviedol údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorá nie je uvedená konkrétnym dátumom, teda dňom, mesiacom a rokom a nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, zmluvnými úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Žalobca uviedol, že v zmluve je uvedená iba výška, počet a termíny celkovej splátky, čo je nedostatočný údaj, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky pripadá na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok. Aj v súvislosti s touto skutočnosťou poukázal na rozsudky súdov Slovenskej republiky. Navyiac uviedol, že podľa neho názoru výška úrokovej sadzby 32 % je v rozpore s dobrými mravmi a uviedol, že absencia obligatórných náležitostí zmluvy a privysoká výška úrokov spôsobuje následok v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. a totiž, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K žalobe pripojil kópiu zmluvy o poskytnutí Najľahšej pôžičky.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom podania jeho právneho zástupcu zo dňa 24.11.2017, ktorým žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a nesúhlasil s ňou. Predovšetkým poukázal na

skutočnosť, že žalovaný má za to, že zmluva bola uzavretá v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v deň jej uzavretia. Navyiac však žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o pôžičke je bezúročná a bez poplatkov. Prednosť má žaloba na plnenie, v rámci ktorej by sa ako predbežná otázka riešila prípadná bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žalovaný má za to, že v zmluve v čl. V. je uvedená výška splátky 124,75 €, počet splátok 60, termín splátok do 20. dňa v mesiaci je uvedený v bode 6.2 zmluvných podmienok. Ďalej je samostatne riešená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom označením augusta roku 2018. Zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy nevyžadoval rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov a istiny. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie nielen vtedy, ak by sa istina, úroky a poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod.. Ak sa jednou splátkou uhrádza aj istina a úrok, potom záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa. To znamená, že ak sa splátkou uhrádza aj istina, aj úrok, nemá rozlišovanie danej splátky na časť istina a na časť úrok žiadny reálny a praktický význam. Navyiac poukázal na čl. 2 zmluvných podmienok, kde je definovaný termín „splátka“, ktorá znamená celkovú čiastku dohodnutú medzi klientom a spoločnosťou v zmluve za obdobie jedného mesiaca, ktorou klient spláca celkovú čiastku skladajúcu sa z dohodnutého anuitného úroku príslušnej časti istiny a poistenia v prípade, ak klient požiadal o poistenie schopnosti splácať splátky pôžičky. Navyiac podľa bod 6.1 bol žalobca povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku pravidelnými mesačnými splátkami v sume a v termínoch určených splátkovým kalendárom, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Uvedené údaje boli ďalej špecifikované v splátkovom kalendári, kde boli opätovne uvedené informácie o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokoch a iných poplatkov, teda splátkový kalendár obsahoval tzv. „súhrnný prehľad“. V súvislosti s námietkami žalobcu žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý súvisel s konaním účastníkov Home Credit Slovakia, a.s. a E. C.. Poukázal na skutočnosť, že Súdny dvor konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil túto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Súdny dvor ďalej konštatoval, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti tejto smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. V zmysle citovaného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie by sa mala zmluva o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov len za podmienky, že v nej absentujú náležitosti, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a preto žalovaný nezdieľa názor žalobu, že nerozpisanie splátky na istinu, úroky a poplatky zhoršilo možnosť posúdiť spotrebiteľom rozsah jeho záväzku najmä s poukazom na to, že v zmluve bola uvedená celková suma pôžičky.

4. Žalovaný tiež uviedol, že má za to, že doba trvania zmluvy je uvedená a to do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy v zmysle čl. 12 bod 1 zmluvných podmienok, pričom zmluva končí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klientov vo vzťahu k spoločnosti. V zmluve je tiež uvedená konečná splatnosť určená mesiacom a rokom, teda ako august 2018. Vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti k 20. dňu v mesiaci je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky. Splatnosť je takto určená zrozumiteľne a určito. Žalovaný poukazuje na to, že v zmluve je uvedená správna hodnota RPMN 32 % ako aj správna priemerná hodnota RPMN 20,83 %. V zmluve bola dohodnutá fixná ročná úroková sadzba vo výške 32 % ročne, čo znamená, že žalovaný okrem úrokov nepožadoval od žalobcu žiadne ďalšie poplatky, ani plnenia, odplata teda predstavuje 32 % v súlade s najvyššou prípustnou výškou odplaty v zmysle § 53 ods. 6 Obč. zákonníka. Odplata podstatne neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Nie je možné ale vychádzať z priemeru len bankových úverov a v tejto súvislosti žalovaný poukázal na ust. § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré definuje celkové náklady spotrebiteľa. Keďže v zmluve bola dojednáva odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úrokov 32 % ročne, je zrejmé, že žalovaný ako veriteľ nepožadoval od spotrebiteľa nad rozsah úrokovej sadzby žiadne ďalšie poplatky, ani iné plnenia súvisiace s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Dojednanie odplaty v tejto výške za žiadnych okolností nie je možné považovať za odplatu odporujúcu dobrým mravom. V neposlednom rade pri hodnotení primeranosti odplaty je potrebné brať na zreteľ aj tú skutočnosť, že od 1.6.2014 vstúpilo

do platnosti Nariadenie vlády č. 141/2014 Z.z., ktorým bolo novelizované Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktoré stanovilo najvyššiu prípustnú výšku odplaty ako dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novo-poskytnutých spotrebiteľských úverov zverejnenú podľa osobitného predpisu. Za eventuálnej aplikácie daného ustanovenia, ktoré ale neplatilo v čase uzavretia zmluvy by to znamenalo, že vzhľadom na skutočnosť, že RPMN v spotrebiteľských úverov bánk a pobočiek zahraničných bánk v tom čase bola vo výške 16,42 %, tak v nadväznosti na dikciu novej právnej úpravy najvyššia prípustná výška RPMN pri tejto finančnej službe by bola 32,84 % ako dvojnásobok priemernej RPMN. Preto odplata dojedaná vo výške 32 % je nižšia ako najvyššia prípustná výška odplaty, ktorá bola stanovená neskôr novelizáciou Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obč. zákonníka. Preto žalovaný navrhol žalobu zamietnuť ako bezdôvodnú.

5. Na podporu svojich tvrdení žalovaný pripojil úrokové miery úverov za obdobie januára 2009 až októbra 2015, kópiu zmluvy o poskytnutí pôžičky žalobcovi a žiadosť žalobcu o poskytnutie Najľahšej pôžičky, vyhlásenie klienta k spracovaniu jeho osobných údajov, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, informácie o finančnom sprostredkovaní a informáciu o RPMN, príslušný spotrebiteľský úver a o priemernej RPMN za príslušný spotrebiteľský úver.

6. K vyjadreniu žalovaného zaslal žalobca svoju repliku v podaní z 20.12.2017, kde zotrval na svojej argumentácii a v súvislosti s namietaným nedostatkom naliehavého právneho záujmu argumentoval ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Uviedol, že na určení toho, čoho sa domáha, má naliehavý právny záujem, pretože ešte nesplatil ani istinu poskytnutého úveru a preto sa nemôže domáhať ochrany svojho práva žalobou na plnenie. Určovací žaloba je jediným zákonným prostriedkom, na základe ktorého bude mať aj žalovaný preukázané, že má nárok len na istinu poskytnutého úveru. Zotrval na tom, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť určený konkrétnym časovým okamihom tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do takéhoto vzťahu zohľadniť aj dĺžku riadneho trvania a tým uskutočniť voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Tvrdil, že ročná úroková sadzba vo výške 32 % je v rozpore s dobrými mravmi, pretože podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách prezidentom eurozóny pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou od jedného do piatich rokov v mesiaci august 2013 bola priemerná úroková miera vo výške 11,55 %. K tomuto podaniu už žalobca nepripojil žiadne dôkazy.

7. Podaním na súd došlým 20.2.2018 oznámil právny zástupca obchodnej spoločnosti uvedenej v záhlaví tohto rozsudku, ktorý bol súčasne právnym zástupcom pôvodného žalovaného, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding., a.s., so sídlom v Kežmarku, bola vymazaná z obchodného registra v dôsledku jej zrušenia bez likvidácie formou rozdelenia tejto obchodnej spoločnosti a jej zlúčenia so spoločnosťami Všeobecná úverová banka a.s., so sídlom v Bratislave a N. F., B.K., ktoré sa stali nástupníckymi spoločnosťami pôvodného žalovaného podľa ust. § 69 ods. 9 a § 218m a nasl. Obch. zákonníka. Podľa projektu rozdelenia, ktorý bol spracovaný v súvislosti s rozdelením, prechádzajú všetky práva a povinnosti v ňom definované od 1.1.2018 na právnych nástupcov. V zmysle pripojeného projektu rozdelenia po účinnosti rozdelenia N. B..K., mala pokračovať v prevádzkovaní ostatného podnikania zanechajúcej obchodnej spoločnosti, teda pôvodného žalovaného mimo prevádzkovania splátkového predaja a leasingu, mimo produktu Q Car a mimo produktu Triangla splátkového predaja. V zmysle prílohy k delimitačnému protokolu zo dňa 24.1.2018 prevzala N. Ú. C., B..K.. aj pohľadávku vo vzťahu k žalobcovi a aj pozíciu žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10Csp/201/2017.

8. K tomuto podaniu právny zástupca bývalého žalovaného, ale aj jeho právneho nástupcu, pripojil projekt rozdelenia zlúčením, delimitačný protokol, prílohu k projektu, výpis z obchodného registra.

9. V súlade s ust. § 64 veta prvá C.s.p. súd uznesením sp. zn. 10Csp/201/2017 zo dňa 26.2.2018 rozhodol, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalovaného a to obchodnou spoločnosťou N. Ú. C., B..K., K. K. N. C., P.: XX XXX XXX.

10. Keďže nový žalovaný sa už k veci nevyjadril, súd nariadil pojednávanie na deň 10.5.2018. Toto pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadaval. V tomto podaní žalobca len poukázal na účinnosť zákona č.

279/2017 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a ktorým boli zmenené a doplnené aj niektoré iné zákony, medzi iným zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Táto novela zaviedla od 1.1.2018 do zákona č. 129/2010 Z.z. ustanovenie § 11 ods. 4, v zmysle ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Konštatoval, že toto ustanovenie by mal súd aplikovať aj na tento typ sporu napriek tomu, že žaloba bola podaná pred účinnosťou novely.

11. Na pojednávaní dňa 10.5.2018 súd vykonal dokazovanie čítaním listín pripojených do súdneho spisu.

12. Takto vykonaným dokazovaním súd zistil tento skutkový stav veci:

13. Dňa 28.8.2013 žalobca spísal so sprostredkovateľom pôvodného veriteľa obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, žiadosť o poskytnutie Najľahšej pôžičky a následne v ten istý deň s ním bola spísaná zmluva o poskytnutí Najľahšej pôžičky, ktorou mu veriteľ - obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, poskytla pôžičku SLPOQFD - najľahšia vo výške 4.000 € pri celkových nákladoch spotrebiteľa 3.485 €, celkovej čiastke k zaplaceniu 7.485 €, pri výške splátky 124,75 €, počte splátok 60, RPMN úveru 32 % a priemernej hodnote RPMN 20,83 %. Pôžička bola poskytnutá v hotovosti a splátky mali byť splácané na bankový účet. Termín konečnej splatnosti bol stanovený mesiacom a rokom na august 2018. Všetky zmluvné ustanovenia boli pojaté potom do ďalších článkov zmluvy, pričom najrozsiahljším bol čl. IX. zmluvy o pôžičke, ktorý upravoval zmluvné podmienky. V týchto zmluvných podmienkach v bode 2 definície boli definované pojmy, ako celková čiastka k zaplaceniu, celkové náklady spotrebiteľa, definíciu splátky, z ktorej vyplývalo, že je to peňažná čiastka dohodnutá stranami zmluvy na obdobie jedného mesiaca, ktorou dlžník spláca celkovú čiastku skladajúcu sa z anuitného úroku, príslušnej istiny a poistenia v prípade, ak o to klient požiadaval. Odsek 6 čl. IX. obsahoval podmienky splácania, z ktorých vyplývalo, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach, pričom ak v splátkovom kalendári, alebo v zmluve nebolo stanovené inak, splátky boli splatné v 20. deň príslušného kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola splatná mesiacom, ktorý nasledoval po uzatvorení zmluvy. Zmluva mala potom ďalšie ustanovenia, ktoré sa týkali poistenia schopnosti splácať splátky, avšak to si žalobca nedojednal. Mala ustanovenia o skončení zmluvy a práve žalobcu na odstúpenie od zmluvy, o poplatkoch, pokutách, doručovaní a v záverečných ustanoveniach obsahovala ďalšie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dňa 28.8.2013 žalobca podpísal aj vyhlásenia klienta, ktoré sa týkali jeho osobných údajov a toho istého dňa mu boli poskytnuté pred uzavretím zmluvy štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a ktoré okrem iného explicitne pomenovali, že termín splatnosti istiny a úroku jej totožný s dátumom splatnosti mesačnej anuitnej splátky, ktorá pozostáva zo splátky istiny a úroku. Žalovaný bol informovaný aj o RPMN a priemernej hodnote RPMN a to tak, že korešpondovalo tomu, čo bolo uvedené v zmluve.

14. Majúc preukázané tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Podľa presvedčenia súdu totiž uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala všetky náležitosti, ktoré vyžadoval v tom čase platný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z..

15. Súd preto svojím rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 10.5.2018 žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. Proti tomuto rozsudku súdu podal odvolanie žalovaný a vyčítal prvo-inštančnému súdu nesprávne právne posúdenie spočívajúce v tom, že súd nepovažoval úrokovú sadzbu vo výške 32 % za rozpornú s dobrými mravmi. Krajský súd v Žiline svojím uznesením sp. zn. 7Co/276/2018 zo dňa 30.1.2019 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie.

17. Vo svojom zrušujúcom uznesení Krajský súd v Žiline ako odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvoinštančný súd nepostupoval dôsledne, pokiaľ sa nevyporiadal s námietkou žalobcu uvedenou v podanej žalobe a ďalej ním prezentovanej počas konania o tom, že úroková sadzba vo výške 32 % je v rozpore s dobrými mravmi, a teda prevyšuje priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 %. Prvoinštančný súd svoje závery podložil vyjadrením žalovaného a jeho argumentáciou bez toho, aby si urobil vlastné skutkové zistenia zamerané na ustálenie priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere v rozhodnom čase, v nadväznosti na čo odvolací súd ustálil, že rozhodnutie

prvoinštančného súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a predčasného záveru o tom, že žaloba žalobcu je v tejto časti nedôvodná.

18. Vo všeobecnosti neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvykle určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. I keď pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 %, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom.

19. Bude preto potrebné, aby prvoinštančný súd si v prvom rade zistil úrokovú mieru v dobe dojednania obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek a až na podklade tohto ustálil, či zmluvný úrok dojednaný v úverovej zmluve odporuje, alebo neodporuje dobrým mravom. Ak totiž z rozhodnutia okresného súdu nebolo možné zistiť úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní obdobných úverov a pôžičiek v rozhodnom období, odvolací súd nemohol ani preskúmať a posúdiť správnosť okresným súdom vysloveného záveru. Na podklade tohto rozsudku okresného súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. V súvislosti so záväzným názorom krajského súdu prvoinštančný súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci samej na 27.6.2019 a pripojil si priemerné úrokové miery úverov poskytovaných v eurách rezidentom eurozóny v roku 2013 ako aj súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za II. a III. štvrťrok roku 2013, rovnako za IV. štvrťrok roku 2013 a aj keď internetové kalkulačky pre výpočet ročného úroku a RPMN pri spotrebiteľských úveroch nie sú presné, informatívne takýmto spôsobom počítal aj ročný úrok, RPMN úveru, ktorý bol poskytnutý žalobcovi. Súd pri hodnotení nárokov žalobcu vychádzal samozrejme aj zo skutkových zistení, ktoré zistil už v predchádzajúcej časti konania.

21. Rovnako ako aj pri vyhlásení predchádzajúceho rozsudku sa súd nestotožnil s námietkami žalovaného. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. f) a totiž absenciu uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tak je možné súhlasiť so žalovaným, že dobu trvania úverovej zmluvy upravovalo ustanovenie článku IX. bod 12, z ktorého vyplývalo, že zmluva skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta vo vzťahu k spoločnosti podľa zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru podľa presvedčenia súdu dostatočne zrozumiteľným spôsobom pre priemerného spotrebiteľa upravoval údaj v čl. V. - pôžička, kde bolo stanovené, že termínom konečnej splatnosti je august 2018, pričom vzhľadom na bod 6.2 čl. IX. zmluvy, ktorý hovoril o splatnosti splátky v príslušnom kalendárnom mesiaci, bolo zrejmé, že termínom konečnej splatnosti je 20.8.2018. V tomto smere sa súd stotožňuje s argumentáciou žalovaného o tom, že takýmto spôsobom aj pre bežného spotrebiteľa bolo dostatočne zrozumiteľne a určito vyjadrené, že poslednú splátku je dlžník povinný zaplatiť k 20.8.2018.

22. Pokiaľ ide o skutočnosť, že splátky neboli rozpísané na úroky, istinu a poplatky, súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej strany v celom rozsahu, najmä s argumentáciou, pokiaľ ide závery Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 a naviac udáva, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 zaujal k výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v kontexte s týmto rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie záver, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Toto ustanovenie je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke, t.j. k istine, úrokom a iným poplatkom osobitne, ale len ich uvedenie súhrnne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Súd poukazuje na skutočnosť, že v definícii splátky, ktorú obsahoval čl. IX. bod 9, bolo stanovené, že splátka zahŕňa anuitný úrok, príslušnú časť istiny a v prípade dohody o poistení aj príslušnú čiastku poistenia. Naviac v zmysle čl. IX. bod 5, ktorý pojednáva o základných právach a povinnostiach strán, bolo uvedené, že spoločnosť je povinná klientovi na jeho požiadanie poskytnúť výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky bezplatne kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy. To znamená, že pre prípad záujmu spotrebiteľa bol veriteľ povinný predložiť amortizačnú tabuľku, čím reflektoval na ust. § 9 ods. 3

zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že potom ust. § 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzalo, že jednotlivé splátky sú rozpísané na istinu, úroky, prípadne ďalšie dodatočné náklady.

23. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že dohodnutý úrok vo výške 32 % ročne nie je v súlade s dobrými mravmi, súd sa opätovne stotožňuje a argumentáciou žalovaného v tom smere, že úroky tvorili jedinú formu odplaty veriteľa za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Podľa presvedčenia súdu pravdepodobne neboli uvedené v úverovej zmluve správne, pokiaľ boli uvedené vo výške 32 %, čo bola aj sadzba, ktorá zodpovedala RPMN 32 % ročne, nakoľko podľa výpočtu ročného úroku internetovou kalkulačkou pri dosadení do vzorca sumy pôžičky 4.000 € a celkovej sume, ktorú mal žalobca ako spotrebiteľ zaplatiť, teda sumy 7.485 € po dobu splácania 60 mesiacov, teda 5 rokov, súdu vyšla internetovou kalkulačkou RPMN úveru 32 %, ale ročná úroková miera predstavovala 13,35 %, čo je údaj, ktorý je v prospech spotrebiteľa odchylný od údajov 32 % v úverovej zmluve. Aj za predpokladu, že by úroky v sadzbe 32 % ročne v úrokovej sadzbe boli uvedené správne, podľa presvedčenia súdu takýto úrok nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože tvoril jedinú formu odplaty.

24. Súd zistil, že priemerné úrokové sadzby v novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov v auguste 2013, teda v čase, keď bol poskytnutý úver žalobcovi, boli štatisticky zistené v priemernej úrokovej miere 11,55 % ročne. Nemožno však opomínať, že úroky, ktoré sa v tomto období pohybovali ako jedna z foriem odplaty bankových, alebo aj nebankových spoločností, neboli jedinou formou odplaty (ako to bolo v posudzovanom prípade sporových strán). Inak totiž by nebolo možné, aby priemerná RPMN v takýchto úveroch sa v II. štvrtroku roku 2013, teda v posudzovanom období pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dosahovala 20,83 % a dokonca v III. štvrtroku roku 2013 dosahovala 21,09 % ročne. Je teda zrejme, že vzhľadom na takúto priemernú hodnotu RPMN u spotrebiteľských úverov, ktoré museli byť splatené do 5 rokov ako úver žalovaného, veritelia museli dostávať vo forme iných poplatkov ďalšiu formu odplaty popri úrokoch, inak by ročná percentuálna miera nákladov nemohla o takmer 9 % prevýšiť priemerné úrokové miery v III. štvrtroku roku 2013, keď sa pohybovali od 11,27 % do 11,04 %. Ani odplata vo výške 32 % ročne nepresahovala dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN na trhu u úveroch poskytovaných na obdobie 1 až 5 rokov. V tomto období síce ešte neboli platné ustanovenia § 1 a § 1a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorými sa od 1.9.2014 upravila odplata a jej najvyššia prípustná výška, ktorú je možné od spotrebiteľa požadovať pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Avšak aj tu zákonodarca reagujúc na ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka za maximálne prípustnú považoval odplatu, ktorá neprevyšuje dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere, alebo pôžičke, ročne. 32%-ný úrok ročne uvádzaný v predmetnej úverovej zmluve ako jediná forma odplaty, sa na celkových nákladoch spotrebiteľa podieľa sumou 3.485 €, čo v ročnom prepočte predstavuje sumu 697 € a táto suma z poskytnutej sumy 4.000 € predstavuje ročnú odplatu 17,425 % (zo sumy 4.000 €).

25. V čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere o výške odplaty platilo ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka, podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu, obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery vo obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzkov a objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

26. Pri poskytnutom úvere, ktorý bol poskytnutý žalobcovi, nemožno opomínať, že šlo o úver nezabezpečený, poskytovaný dôchodcovi, ktorý v čase poskytnutia úveru mal XX rokov, pričom úver nebol poistený a doba jeho splatnosti bola 60 mesiacov, čiže 5 rokov. Za takýchto okolností možno poskytnutý úver považovať za značne rizikový a preto úroky, ktoré boli jednou formou odplaty a predstavovali úrokovú sadzbu 32 % ročne a v celkovom vyjadrení sumu 3.485 €, nemožno za takýchto okolností podľa presvedčenia súdu považovať za dohodnuté v rozpore s dobrými mravmi.

27. Súd preto opätovne dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu dôvodná nie je, zmluva nevykazovala vady, pre ktoré by bolo nutné konštatovať v zmysle ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a preto žalobu zamietol.

28. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., keďže žalobca bol neúspešný a naopak, žalovaný bol v konaní proti žalobcovi úspešný v celom rozsahu, súd úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

29. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.